

Sygn. akt II CZ 37/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi M. T.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego z dnia 10 maja 2012 r.
wydanym w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
przeciwko M. T.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,
zażalenia pozwanego M. T.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 stycznia 2015 r.,

- 1. oddała zażalenie,**
- 2. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania
zażaleniowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę M. T. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w W. przeciwko skarżącemu o zapłatę, wskazując w uzasadnieniu, że okoliczności mające wypełnić ustawową podstawę wznowienia, mogły być analizowane tylko w ramach podstawy z art. 403 § 2 k.p.c., jednakże podstawy tej nie wyczerpują. Powołane bowiem jako nowy dowód zeznanie świadka – zeznającego w innej sprawie o umowie, której istnieniu skarżący zaprzecza – dotyczą świadka już w procesie, którego dotyczy skarga o wznowienie, przesłuchanego; wyklucza to przyjęcie, że chodzi o dowód, z którego strona nie mogła skorzystać w postępowaniu.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia i „orzeczenia co do meritum”, a także uchylenia zaskarżonego postanowienia i „przekazania do ponownego rozpoznania”, zarzucił, że sąd naruszył art. 403 k.p.c. przez mylne zrozumienie i mylne zastosowanie tego artykułu. Zarzucił, że sąd z urzędu powinien był zażądać od powoda umowy, o której zeznał świadek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Jeżeli skarżący zarzuca, że Sąd mylnie zastosował i zrozumiał art. 403 k.p.c. (skarżący pomija, którą ustawową podstawę wznowienia opisaną w tym artykule ma na uwadze), to powinien był wskazać właściwy przepis, adekwatny do formułowanej przez siebie podstawy wznowienia. Jeżeli skarżący zaprzecza podstawie z art. 403 (Sąd wskazał § 2 tego artykułu), to stwierdzić należy, że okoliczności przez niego wskazywane nie mieszczą się w żadnej innej podstawie formułowanej w przepisach k.p.c. i jest to wystarczająca okoliczność usprawiedliwiająca odrzucenie skargi.

Dodać też trzeba, że jeżeli skarżący w zażaleniu twierdzi, że nigdy nie zawierał umowy odsprzedaży stronie powodowej majątku okołodzierżawnego i umowę tę nazywa rzekomą, nie sposób zrozumieć jego stanowiska, czyniącego Sądowi zarzut zaniechania zażądania tej umowy od powoda. Nieistniejąca,

„rzekoma”, umowa nie może też stanowić podstawy wznowienia postępowania. Jeżeli zaś podstawę tę miałyby stanowić zeznanie świadka to podzielić należy stanowisko Sądu, że nie jest to dowód, z którego skarżący nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach należnych powodowi orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.